JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIII. ZATURDAG den 29sten JANUARY, 1825. N. 4

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Wedowe W. M. Lee

MENGELINGEN.

Vervolg van No 2.

Het volgende geschiedkundig verhaal betrekkelyk Curaçao is oordeelkundig opgemaakt uit de Notulen gehouden by den Raad dezes Eilands in den jare 1713; vergeleken met een Maandwerk genaamd de Europische Mercurius van het zelfde jaar.

De heerzuchtige en bloeddorstige Lodewyk de XIV. had gedurende zyne lange regering tallooze onheilen in Europa gesticht; hy had onregtvaardige oorlogen begonnen die even moorddadig als langdurig waren; door hem waren de oevers van de Ryn in eene woestyn veranderd; honderde steden waren aldaar in den asch gelegd; en talryke huisgezinnen betreurden het verlies hunner zoonen of ouders en bezittingen; door hem waren meer dan een millioen zyner Protestantsche onderdanen die de beste en vlytigste der Fransche burgers uitmaakten, uit het land gedreven, terwyl duizenden en tien duizenden hunner geloofsgenooten onder de wreedste martelingen bezweken waren.

Niet te vreede met de rampen die hy over Europa had uitgestort, zocht hy ook de West Indien zyne geesselroede te doen gevoelen; tot dat einde vertrok in de lente van het jaar 1712 uit de haven van Toulon een eskader van zes linie schepen en twee fregatten onder het bevel van zekeren Jaques de Cassard, met bevelen om de kolonien der Nederlanders en derzelver bondgenooten te plunderen of te vernielen. Hunne eerste onderneming was gerigt tegen de Kaap Verdische Eilanden, die den Portugezen toebehooren. De hoofdstad van dezelve St. Jago en haar kasteel werden veroverd, uitgeplunderd en vervolgens geheel verbrand.

In October kwam het eskader te Suriname aan, en elf honderd man stapten aan land. De kolonisten in dood angst om hetzelfde lot te ondergaan als die van St. Jago kochten zich vry voor 800,000 guldens, zynde toenmaals voor die kolonie eene verbazende som, offerende hiertoe op, alles wat zy bezaten in geld, goud, zilver en goederen; ook de nabygelegene volkplantingen Berbice en Essequebo, betaalden zware brandschattingen om haren geheelen ondergang voor te komen.

Tegen het einde van het jaar kwam dit eskader te Martinique aan en rustte zich aldaar uit tot nieuwe ondernemingen. Zoodra men te Curaçao onderrigt was van de aankomst van dit eskader in deze wateren en van de schade die hetzelve de andere kolonien had aangebragt, twyfelde men niet of men zou weldra ook een bezoek van hetzelve ontvangen, te meer daar men vernomen had dat hetzelve te Martinique een groot getal troepen aan boord had genomen en dat men aldaar wist dat de kolonie Curaçao in een bloeyenden staat was en de pakhuizen opgepropt waren met goederen, zoo dat er eene goede buit te halen was. Men trachtte daarom terstond het eiland in staat van verdediging te brengen. Den 9den January van het volgende jaar 1713 werd er een beslag gelegd op alle vaartuigen die in de haven lagen: deze maatregel geschiedde eens deels, op dat de vyand geene inlichting zoude kunnen bekomen wegens den toestand der kolonie, en overigens om meerdere vaartuigen en meerder scheepsvolk ter beschikking te hebben; er lagen wel geene oorlogschepen in de haven, maar daarentegen verscheidene gewapende koopvaardyschepen; ook was ter dier tyd al het scheepsvolk van geweren voorzien.

Den 16den February verscheen het vyandelyke eskader vóór deze haven, bestaande uit vyf oorlogschepen en zeven andere groote vaartuigen, zy zakten vervolgens naar beneden en kwamen ten anker in de baai van St. Kruis; een persoon die lange jaren op dit eiland had gevaren en met de gesteldheid van hetzelve bekend was verstrekte hen tot gids en bragt hen daar ten anker. Het was de eigenbaat die dezen ellendeling tot deze lage handelwyze bewoog. Zoodra het Fransche eskader vóór de haven verschenen was, deed de direkteur of gouverneur Jeremias van Collen eene oproeping aan alle burgers, en ingezetenen, als mede aan alle verdere magt van manschappen, ten einde in de wapenen te komen en in deze zoo gevaarvolle tyden dit eiland en fortressen ja zelfs met opoffering van goed en bloed te verdedigen. Denvolgenden morgen vergaderde de Raad benevens de voornaamste ingezetenen, om in overweging te nemen welke voorzorgen noodzakelyk waren, om de vyanden die met hunne vloot te St. Kruis geankerd waren de landing te beletten of hun de aannadering tegen de stad te verhinderen. Men vond goed om iemand te benoemen die over de burgers, vryelieden en matrozen eene grootere magt zoude kunnen uitoefenen dan tot nog toe de kommandeur Gerrit van Uytrecht bezeten had, en deze nieuwe bevelhebber naar beneden te zenden met twee kommissarissen uit den Raad om hem met raad en daad te assisteren. Hierop werd de vaandring W. Kerkrink benoemd om het opper kommando te aanvaarden, als mede werden W. de By en dokter L. R. Horst tot Commissarissen aangesteld wyl men een goeden dunk had van den moed en het beleid dezer personen.— De kommandant kreeg verders tot versterking nog 36 soldaten uit de fortres en begaf zich met zyne krygsmagt bestaande uit 36 militairen, burgers, matrozen en vryelieden op weg naar St. Kruis.

Ten einde de Fransche troepen minder aftematten door eenen langen marsch, deed Cassard den 18den February dezelve in booten overgaan, welke oostelyk oproeiden tot dat zy eene geschikte landingsplaats vonden, alwaar zy aan wal stapten, in eene rooi welke met Manzanille boomen is begroeid en welke naderhand den naam van het Cassards Gat heeft bekomen.

Het geschut dat over land moeijelyk zou geweest zyn te vervoeren, werd op twee vaartuigen ingescheept, welke oplaveerden om de St. Michiel of Piscadera baai binnen te loopen, van waar het gemakkelyker naar de stad kon vervoerd worden.

Niet verre van de landingsplaats ontmoetten de Fransche en Hollandsche divisien elkander en raakten weldra hand gemeen. Wy vinden nergens vermeld hoe sterk de beide afdeelingen waren, naar gissing zullen zy elk 5 á 600 man sterk zyn geweest en elkander niet verre in aantal overtroffen hebben, doch de kans was aan de zyde der Franschen; deze hadden geregelde troepen die reeds verscheidene gevechten had den bygewoond en die begerig waren naar buit. Het Hollandsche korps bestond grootendeels uit menschen die voor de eerste maal ten stryde werden gevoerd; ook was de burgery ter dier tyd niet zoo wel georganiseerd en in den wapenhandel geoeffend als zy was ten tyde des aanvals van de Guadeloupianen, of gelyk zy in den tegenwoordigen tyd is, wanneer een vyand zwaren tegenstand zou ontmoeten en met gelyke magt in een gevecht niet ligt voordeel op hen zou behalen.

De matrozen der koopvaardy schepen welke mede waren uitgetrokken, hadden weinig belang in de verdediging van het eiland; het waren vreemdelingen die gereed stonden om te vertrekken, misschien zonder hetzelve ooit terug te zien en men kon dus niet veel van hen verwachten; zy waren ook de eerste die het op een loopen zetten, waarop de Hollanders geslagen en op de vlugt werden gedreven. De kommandeur welke in overyl naar Malpays trok, vatte aldaar post en verzamelde er zyne verstrooide manschappen.

Zoodra de tyding van het landen der Franschen en de neerlaag der Hollandsche troepen in de stad was ontvangen, verspreidde zich de schrik onder alle ingezetenen. De raad benevens de voornaamste burgers vergaderden terstond om nadere maatregelen te beramen ten einde den verderen voortgang van den vyand te stuiten; men kwam overeen om de troepen toe te leggen eene premie van vyftig duizend pezos van achten indien het hun zoude gelukken den vyand te verdryven; en daarenboven voor elk individu tot schadeloos stelling van het verlies van arm of been de som van vyf honderd pesos; men hoopte hierdoor de stryders weer aan te moedigen en tevens de lust by meerder volk en matrozen op te wekken om in dienst te treden; overigens besloot men om in aller yl twee vaartuigen uitterusten en dezelve met genoegzaam volk en andere noodwendigheden te voorzien en het kommando derzelver aan twee kapiteins te geven die zich daartoe vrywillig hadden aangeboden; deze moesten trachten de beide Fransche vaartuigen welke oplaveerden te veroveren of te vernielen of ten minste beletten dat zy hare bommen en mortieren in eenige baai aan land zouden brengen, tevens met belofte om het scheepsvolk rykelyk voor hunnen dienst te beloonen. Na alle deze maatregelen hoopte men weder op het behoud van het land, doch deze hoop was ydel.

Te Malpays, waar de Hollandsche troepen het aanrukken der Franschen nogmaals zochten te stuiten, viel een tweede gevecht voor, dat even zoo ongelukkig als het eerste uitviel. De Hollandsche troepen verslagen en op de vlugt gedreven, hielden nergens meer stand maar retireerden in wanorde naar de stad, latende den vyand een vry veld.

Het uitrusten der beide vaartuigen ging ook zeer slecht, meest door de onwilligheid van het zeevolk, zoo dat de Franschen vóór dat de vaartuigen uitzeilden, reeds de baai van Piscadera waren binnen geloopen, waar zy hun geschut aan wal bragten. Den 23sten February verschenen de vyanden aan den Rooden Weg en rigtten hunne batteryen op, aan de Overzyde, omstreeks de Wakao. Nader by de stad konden zy niet komen wyl zy dan in het bereik van het geschut van het fort waren, dat vry konde spelen, wyl er nog geene huizen aan de Overbanda stonden; daarentegen had het fort aan die zyde geen zwaarder geschut dan drie ponders en kon hun dus niet op een grooteren afstand houden. Toen de Hollandsche scheeps kapiteins zagen dat de nood aan den man kwam en dat zy gevaar liepen hunne vaartuigen met ryke ladingen te verliezen, verschenen zy allen den 24sten February in den raad en deden den voorslag om het gansche scheepsvolk by de burgery en militairen te voegen en zoo gezamenlyk naar de Overzyde uit te trekken, alwaar de Franschen met hunne armee en materiaal van bommen geposteerd waren, ten einde hen terug te dryven. Dit voorstel werd met eenparigheid van stemmen afgeslagen om reden van de kwade gevolgen die daaruit zouden kunnen ontstaan, wyl men vreesde dat de matrozen hunnen post en korps zouden verlaten en het op een loopen zetten gelyk zy op de beneden posten gedaan hadden, onaangezien het aan hun toen reeds vyftig duizend pezos waren beloofd geworden; en ook wegens de onwilligheid die zy by het uitrusten der beide vaartuigen hadden doen blyken.

De Franschen welke hunne mortieren in het front van de stad niet verder konden brengen, trachtten dit echter langs een anderen weg te doen ten einde de stad aan meer zyden te beschieten; zy zochten daarom hunne mortieren te vervoeren achter den berg van Motet, zynde zy aldaar bedekt voor het geschut van het fort en vervolgens dezelve te posteren op de hoogte naby de klip, waar toenmaals pakhuizen stonden. De gouverneur welke dit oogmerk vermoedde, gelastte vervolgens aan de beide scheeps kapiteins, welke het naaste by het Lagoen lagen om in het Schottegat te verhalen en aldaar met hun geschut den vyand het vervoeren der mortieren te verhinderen; dit weigerden deze beide kapiteins rond uit te doen, waarop de raad hen bedreigde klagten te doen by de Staten Generaal voor hunne hardnekkige weigering om het land zulk een onontbeerlyken dienst te bewyzen; ook was elke schipper die op de kolonien voer verpligt om te zweren dat hy de effekten der Kompagnie met lyf en goed zoude verdedigen; op welk dreigement deze beide kapiteins dan eindelyk aannamen om hunne vaartuigen buiten in het Schottegat te verhalen, onder konditie dat de gouverneur en Raden borg zouden blyven voor de schade die aan hunne schepen en ingeladene goederen zouden kunnen geschieden.

Den 26sten February verscheen aan de overkant der haven een tamboer benevens een persoon met een wit vaandel, welke laatste persoon geblinddoekt in den Raad zynde gebragt, zich bekend maakte te zyn de ridder Legondes, afgezonden door Cassard en Brandeville, kommandanten over de schepen en het krygsvolk van den koning van Frankryk en dat het oogmerk zyner komst was om op te eisschen dit eiland met deszelfs forteressen, hebbende de Franschen in geval van weigering hunne batteryen en mortieren gereed om dezelve tot overgave te dwingen. De raad hierover gedelibereerd hebbende besloot met eenparigheid van stemmen hen dezen eisch te ontzeggen en dit eiland tot het uiterste te verdedigen; wordende dit besluit schriftelyk aan Cassard medegedeeld, benevens het afschrift van zekeren brief door een scheeps kapitein uit zee aan den gouverneur geschreven, welke berigtte dat op den 2den January ll. tusschen Nederland en Frankryk een stilstand van wapenen was gesloten, om welke redenen de Raad dus protesteerde voor alle kosten en schade die door een verderen aanval zou kunnen veroorzaakt worden. Tegen den namiddag bragt M. Belgens, majoor van de troepen van Martinique, het antwoord van Brandeville terug, welke behelsde, dat hy de tyding van het sluiten van den wapenstilstand aan den vice admiraal Cassard te St. Kruis Baai had medegedeeld, tevens den voorslag doende dat de vyandelykheden van weerskanten zouden ophouden, tot dat het antwoord zal terug gekomen zyn, waarin de Raad ook toestemde. Den

27sten vroeg in den morgen kwam deze Fransche officier terug, met een brief van Cassard, welke berigtte dat er vier vaartuigen met manschappen van Martinique waren aangekomen, waardoor hy nu in staat was de stad in forma te belegeren zoo men naar geene overeenkomst wilde luisteren, waarop de Raad antwoordde dat zy geresolveerd had het bombardement af te wachten en alle mogelyke defentie te doen.

Zoodra dit antwoord in de Fransche leger plaats was ontvangen, begonnen zy met zes mortieren op de stad te spelen, werpende dien dag meer dan honderd bommen in dezelve, zy hielden nademiddag op en begonnen weder des nachts te tien uren, welk bombardement voortduurde tot in den morgen van den 28sten Febreary. Het was een der vreesselykste dagen die de ingezetenen dezer kolonie immer doorbragten, doch die nacht was nog verschrikkelyker, de bommen die losbarsten, ter alier wegen vernieling en dood aanbragten, verspreidden de schrik en de dood angst onder alle ingezetenen; de stad was opgehoopt van menschen, want alle bewoners van het westelyk gedeelte des eilands hadden in dezelve hunne wykplaats genomen. Het vlugten der inwoners uit de stad naar de Pietermaai, hoezeer men dat zocht tegen te gaan, werd weldra algemeen; de schepen die in de haven lagen en van welken men verwacht had dat zy de stad aan die zyde zouden dekken, weken naar het Schottegat en lieten de stad aan de water zyde bloot liggen.— Gelukkiglyk dat in dit eiland de brandstoffen niet ligt ontvlammen en dat er bezwaarlyk brand kan ontstaan, anders ware dien nacht de stad welke zoo opgehoopt was met koopgoederen geheel ten prooye der vlammen geworden.

Na dat het bombardement had opgehouden. verscheen op nieuw aan de overkant een Fransch officier of kommissaris, met een brief aan den Raad, van welken het volgende de inhoud was:—"Dat hoewel de Franschen eene genoegzame magt hadden om de fortres tot overgave te dwingen, zy echter om verdere bloedstorting en vernieling voortekomen voorsloegen om een stilstand van wapenen aantegaan, mits de Raad voor eene redelyke kontributie wilde kontrakteren, zullende zy in geval van weigering de vyandelykheden hervatten, welke kontributie zy in gevalle de stilstand van wapenen werkelyk gesloten was zouden terug geven."— Deze brief was geschreven door M. Brandeville, kommandant der Fransche troepen in het kamp aan de Otrabande. Men dient hierby in aanmerking te nemen, dat indien de Franschen na het sluiten des wapenstilstands tusschen Nederland en Frankryk, Curaçao veroverden, zy het toch niet in bezit konden houden en dus liever eene brandschatting slechten; want hoewel zy weigerden gehoor te geven aan zulk een wapenstilstand, waren zy echter by zich zelve van de waarheid overtuigd.

Hierop vergaderde de Raad benevens de voornaamste burgers, en na in aanmerking genomen te hebben hoe nadeelig de batailles van St. Kruis en Malpays waren uitgevallen.*— Deze zyn de eigen woorden van den Raad: de onwilligheid van het krygsvolk om eene derde actie by te wonen, de weerspannigheid van eenige kapiteins der koopvaardyschepen, zynde echter andere hiervan uitgezonderd, de ontsteltenis en schrik onder de ingezetenen, het vlugten van mannen, vrouwen en kinderen naar het Steenenpad, veel liever gevaar loopen door de vyanden gevangen genomen dan door de bommen verpletterd te worden, niettegenstaande de daartegen gegevene orders, waardoor de stad van assistentie ontbloot was in geval van brand, het vlugten van de schepen naar het Schottegat, waardoor de vyand met kleine vaartuigen de stad aan de waterkant zonder weerstand konde nemen, verder de zekerheid des wapenstilstands, waardoor men de betaalde kontributie weer terug kon ontvangen,† daar men in tegendeel als men de Franschen liet voortgaan met bombarderen het wonden en dooden van menschen en de schade aan pakhuizen opgepropt met koopgoederen door brand en roof zou voortgeduurd hebben, en eindelyk ofschoon de gansche stad plat ware geschoten men den vyand dan nog niet uit het land kon verdryven en dat men in tegendeel op het land in de boven en beneden streek de vyand moest laten plunderen, rooven en branden, om welke redenen de Raad benevens de voornaamste ingezetenen het best vonden om de Franschen eene redelyke brandschatting toe te staan en hierdoor de ondergang der volksplanting verhoeden. Men deed toen den Franschen kommissaris binnen treden en bood hem eene som aan van 50,000 pesos van achten, waarop deze antwoordde dat zyn eisch 300,000 pesos was en dus niet kon resolveren om de aangebodene som aantenemen, maar verzocht te mogen vertrekken ten einde M. Brandeville hiervan kennis te geven.

Toen men in de Raad verder delibereerde wat men zoude doen indien de Franschen volhardden om geene gematigde som aantenemen, raakte de Raad in gevoelens verdeeld; de voornaamste kooplieden en burgers dit vernomen hebbende, treden binnen en vertoogden hoe noodzakelyk het was eene kontributie te betalen al ware het 100,000 pesos, wyl anders het eiland met een volkomen ondergang bedreigd werd.

Na de terugkomst van den Franschen kommissaris, werd na eenig dingen, op den 3den Maart met hem overeengekomen dat eene som zou betaald worden groot 115,000 pesos van achten in kontanten, koopgoederen en slaven; en dat men verder de Franschen hiervoor tot gyselaars zou geven de personen J. Martin en Z. Hasse, waartegen de Franschen twee andere personen als gyselaars in handen stelden.

Nu bleef de Raad nog over om deze kontributie te vinden benevens de onkosten welke ter defentie gemaakt waren, hetwelk gezamenlyk eene som van 150,000 pesos uitmaakte. Hiertoe werden zes personen gekommitteerd‡ ten einde de ingezetenen en hunne effecten te taxeren op dat ieder naar evenredigheid zyner bezittingen zoude kontribueren; ook werden de effekten der kompagnie op het eiland of in vaartuigen geladen hieronder gerekend. Deze taxatie geschiedde dan ook uit hoofde om schielyk deze som by een te hebben en de lastige gasten van den hals te krygen, in grosse mode; Terwyl de gouverneur of direkteur bepaalde dat naderhand die gene welke bevonden werden te veel gekontribueerd te hebben het surplus te worden gerestitueerd, terwyl de gene die te weinig hadden gegeven het te kortkomende zouden moeten vergoeden. Het is een treurig verschynsel wanneer er in tyden van nood en gevaar nog menschen gevonden worden die ten nadeele van het algemeen op een klein voordeeltje speculeren, gelyk dan hier ook plaats had.

Den 14den Maart verscheen de gouverneur in den Raad, en bragt aldaar de klagten in, dat verscheidene Joodsche kooplieden uit baatzucht hadden aangenomen om voor diverse planters en andere ingezetenen dezes eilands hun aandeel in de kontributie, in koopgoederen te leveren, mits voor die leverantie de planters enz 10,15 à 18 per cent te laten genieten; en dat hierdoor gestremd werd de leverantie van kontanten en slaven, welke by het gesloten verdrag even zoo zeer als koopgoederen moesten geleverd worden, terwyl de Franschen volstrekt weigerden om sommige soorten van koopgoederen te ontvangen, en op kontanten bleven staan; hierdoor werd het vertrek der Franschen zoo vele dagen uitgesteld, terwyl zy het geheele wester distrikt afliepen, voerende het vee en het veldgewas naar hunne schepen, terwyl de slaven dagelyks in groot aantal weg liepen naar de Fransche schepen, en aldaar werden verborgen gehouden; verders dat zoo lang de Franschen niet vertrokken waren het embargo op de vaartuigen niet opgeheven konde worden, waardoor alle vaart gestremd werd; waarop besloten werd om by een plakkaat deze onwettige handelwyze op bepaalde straffen te verbieden. Verders werd besloten om aan de beide Fransche kommissarissen eene belooning van duizend pezos toe te leggen ten einde hen aantemoedigen om de kontributie in geld en goederen ten voordeele der ingezetenen te helpen bevorderen; welke gift ook eene gunstige uitwerking had.

Den 21sten Maart was eindelyk de geheele kontributie afbetaald en kwitantie derzelver werd door den gouverneur aan den Raad voorgelegd, waarop de wederzydsche gyselaars werden uitgeleverd, en den 22sten des avonds vertrokken de Franschen uit de baai van St. Kruis, waarop het beleg der vaartuigen in de haven werd opgeheven.

In het jaar 1781 heeft men aan de plaats waar de troepen van Cassard geland zyn eene battery opgericht, om dat als er in latere tyde eens een andere Cassard juist in die zelfde rooi zou willen landen, het een wel stoppen van krygsvolk ondoenelyk te maken. Deze battery is thans echter geheel vervallen.

---

* Zeker zullen die batailles niet zoo bloedig geweest zyn als die van Leipzig en Waterloo.

† Hoewel de wapenstilstand werkelyk was gesloten, zoo is toch het geld dezer brandschatten nooit terug gegeven.

‡ De gecommitteerden uit de Raad, waren W. Kerkriak, L. van Bemberg, D. Redoch. B. Tribier, T. Bundes, P. Moyaerdt, W. Meyer, N. Ellis, G. Levy en M. de Crastro.

In den Raad ontmoeten wy nog behalve eenige der bovengemelde personen D. van Pruysen, Jan Ellis, J. Kemp; verders de Fiskaal Helmale en de Secretaris Lamont.

Fiscaal's Kantoor, den 28sten January 1825.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekualificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 22 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Broden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 26sten January 1825.

DE ordinaire zitting van het Collegie van Commercie en Zee Zaken welke op aanstaanden Dingsdag den 1sten der aanstaande maand February zoude plaats hebben wordt hierby uitgesteld tot op Dingsdag den 8sten der gemelde maand February.

De Secretaris van het Collegie voormeld,
W. PRINCE.

Den 27sten January 1825.

DE ondergeteekende binnen kort met verlof voor den tyd van een Jaar dit eiland zullende verlaten, ten einde zich tot herstel zyner gezondheid naar de Nederlanden te begeven, neemt hierby afscheid van zyne Vrienden en Bekenden. Verzoekt tevens al de genen die tegens hem eenige vorderingen mogten hebben zich deswegens by hem te vervoegen vóór den 4den February aanstaande, terwyl zy die aan hem verschuldigd zyn aangemaand worden om hunne rekeningen vóór dien tyd te komen voldoen.

Mr. WM. WEBB DUYCKINCK.

ER is alhier op den 18den dezer overleden eene Negerin genaamd Marie Martina, naar gissing in den ouderdom van 45 Jaren, welke gelaboreerd heeft gedurende vier en een half jaar aan een Scirhus of verharding in den buik, ontstaan uit Obstructio Mensium of onderdrokte maandzuivering, welke kwaal naar alle aangewen de geneesmiddelen zoo in als externa toegediend, door den ondergeteekende, niet heeft willen luisteren. Het ligchaam geopend zynde, met behulp van myne beide Zoonen Hendrik en Pieter Schuler, is gevonden de verharding te bestaan uit een onzagchelyk groot stuk vleesch en vast gehecht aan vier strengen of banden, twee komende uit het Pelvis of Bekken, twee aan de linker en regter zyde, de darmen, lever, mild, alles te zamen gedrukt en gekankrineerd. De verharding uitgenomen zynde, en in de tegenwoordigheid van de Weledele Gestrenge Heeren Chirurgyn Majoor J. Groesbeek en Tweede Chirurgyn H. ten Ham, beide dienende by het Battaljon Jegers No. 28 en de Weledele Heeren P. Koenze en J. Meinhard, practicyns in de genees en heelkunde, gewogen Netto 21 Pond. Toen de Schirhus doorgesneden werd, bevond men verscheidene kanalen van gekleurde vloei en etter stoffen.

J. C. SCHULER,
Stads Chirurgyn en Officier
van Gezondheid.

Curaçao den 20sten January 1825.

Den 21sten January 1825.

TE KOOP uit de hand of by Publieke Opveiling, welke laatste binnen den tyd van twee maanden na dato dezes zal plaats hebben, de Buitenplaats WEL TE VREEDEN, anders MARIPAMPOEN genaamd, gelegen op Pietermaay, toebehoorende aan den Heer Jean Bernié. De gegadingden vervoegen zich ter bekomene informatien van koop konditien, by den ondergeteekende, als daartoe behoorlyk geauthoriseerd.

J. DE SOLA.

Den 22sten January 1825.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als Testamentaire Executeur en Gemagtigde van de Testamentaire Executricen in den Boedel van wylen den Heer JAMES SMITH, zullen op den 14den der aanstaande maand February op Publieke Opveiling doen verkoopen, de Effecten, Slaven, &c. tot den opgenoemden Boedel behoorende; zullende de koop konditie by de opveiling bekend gemaakt worden.

W. R. BRUGMAN.
LATTE.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—JANUARY.

22.	bark	Catharina, Wouters,	Bonaire
24.	brik	Fanny, Baker,	New York

UITGEKLAARD—JANUARY.

22.	bark	De Hoop, Condeville,	Geoma
24.	golet	Twee Vrienden, Eckmeyer,	Aruba
26.	bark	De Hoop, De Jases,	Coro
28.	golet	Anna, Bolwig,	Puerto Cabello

Met de aankomst van de Amerikaansche brik Fanny, kapt. Baker, hebben wy nieuwspapieren van Nieuw York ontvangen, loopende tot den 30sten December ll. welke behelzen Europische tydingen tot omtrent het einde van November.— Wy hebben uit dezelven zoodanige artikels getrokken, welke wy oordeelden meest belangryk voor onze lezers te zyn.

Kapt. Baker heeft ons zeer beleefdelyk begunstigd met het volgende uittreksel van zyn Logboek:

"Op Maandag den 17den dezer hebben wy eene vloot vaartuigen gezien, bestaande in drie zware schepen, drie brikken en twee schooners, welke schynen oorlogschepen te zyn, ter hoogte van de oost hoek van Porto Rico, houdende de koers westelyk. Op Woensdag den 19den hebben wy gezien verscheidene zeilen Spaansche oorlogschepen liggende te St. Jan Porto Rico; welke vaartuigen in den morgen van den zelfden dag aldaar zyn aangekomen, toen wy verscheidene schoten gehoord hebben, welke wy veronderstellen het verwisselen van saluten te zyn geweest."

Wy vernemen dat er aan de Noord Kust van dit eiland, 18 lyken zyn komen aandryven, allen onthoofd. Dit berigt wordt gegeven, zoo men zegt, door visschers die aldaar zich ophouden.

De laatste Colombiaansche kouranten waren geheel gevuld met de voortgangen van Bolivar in Peru; de Spanjaarden waren terug getrokken niet verre van Cusco, en volgens alle officiele berigten moest tegen het einde van het jaar 1824 geen Spanjaard in Peru meer over zyn. Terwyl wy nu verwachten om door de volgende berigten deze voorzeggingen bewaarheid te zien, zwygen eensklaps de Colombiaansche kouranten; de post die Bogota den 22sten November verlaten heeft, brengt geene officiele tyding mede; wy krygen deze week brieven uit Maracaybo, welke zeggen, dat de post van Bogota van December daar was aangekomen, doch zonder berigt uit het leger; daar nu de laatste berigten uit Peru van den 12den September waren, en dat van dit tydstip de Colombiaansche papieren begonnen te zwygen, vermoedden wy reeds dat de zaken een ongunstigen keer voor hen genomen hadden; thans zien wy dit vermoeden uit de tydingen van Panama bevestigd: de terugtogt van Canterac schynt volgens een beraamd plan geschied te zyn om Bolivar in den strik te lokken en hem in den rug te vallen; dit plan is hem dan ook gelukt daar het geheele Colombiaansche leger vernield is. Zie hier in het kort wat er van de Colombiaansche zyde

gezegd wordt van den veldslag geleverd op den 17den September; deze bloedige slag scheen zich in het eerst ten voordeele van Colombia te beslissen; hare artillerie op de hoogten geplatst had reeds eene ontzaggelyke slagting in de Spaansche gelederen gemaakt, toen eensklaps een geheel batailion de Colombiaansche gelederen verlatende en tot den vyand verradelyk overliep; terstond werd de plaats die dit batailion open gelaten had vervangen door de Spaansche kavallerie, die eene yselyke slagting onder de Colombianen maakte; de generaals Miller en Cordova werden gedood en Bolivar zelve zwaar gewond door twee geweer kogels; doch Bolivar is het nog gelukkiglyk ontkomen en te Guayaquil gearriveerd; volgens de Colombiaansche opgave was hunne armee slechts 6000 man sterk met weinig kavallerie, terwyl de vyand 12.000 sterk was, waaronder byna de helft paerde volk.

Er zyn terstond na den ontvangst dezer noodlottige tyding in Colombia, orders gegeven tot marsch der troepen om de berg passen van het zuiden te bezetten ten einde het aanrukken van den vyand aftaweren.

De Amerikaansche kouranten welke deze tyding vermelden, geven tevens hun leedwezen over dit ongeluk te kennen; doch verzekeren ook dat zy uit partikuliere brieven van hunne officieren in de Zuid Zee deze slag reeds gevreesd hadden.

In de Lente van het jaar 1824 stak de Turksche vloot in zee, bestaande uit byna twee honderd zeilen, hier onder gerekend de zeemagt van Tunis en Tripoli. Ter gelyker tyd verliet de Egyptische vloot Alexandria, 120 zeilen sterk; deze laatste was echter het meeste te vreezen; alle deze vaartuigen waren op de Europische wyze ingericht, gekommandeerd door ervarene Engelsche en andere Europische officieren; het scheepsvolk bestond wel is waar meest uit Afrikanen, maar geheel geoefend in de Europische manœuvres; zoodat volgens alle berekening de Grieken moesten bezwyken, hebbende deze niet dan gewapende koopvaardy schepen en geen linieschip of fregat; doch sedert den aanval tegen Samos tot den 8sten October, wanneer de Turksche vloot in de Dardanellen terug is gekomen, heeft het verbranden der gekombineerde vloten bestendig voortgeduurd tot dat de kapt. Pacha van zyne 200 zeilen slechts in de Dardanellen terug bragt zyn beschadigd vlagschip, een fregat en een ander vaartuig; de Egyptische vloot is in gelyke mate verminderd als de Turksche. Alle Europische zeelieden, welke aanschouwers dezer gevechten geweest zyn, betuigen eenparig dat er by geen grootere vaderlandsliefde meerder zelfsopoffering konde betoond worden dan de Grieken in deze tyden hebben aan den dag gelegd en dat hy zoo vele deugd en zelfsopoffering de Grieken thans ieder Europische eskader van gelyke magt het zy Engelsche of andere vernielen zouden. In den rei dezer onsterfelyke helden of liever dezer halve goden blinkt de scheeps kapitein Canaris het meeste uit; hoewel over het geheele ligchaam verzengd en met brand bladers bedekt, rustte hy niet, om telkens nieuwe branders aan te voeren en dezelve aan de vyandelyke schepen te hechten.

Geheel de beschaafde wereld moet tot geestverrukking vervoerd worden over deze daden waarvan de geschiedrollen der wereld geen weerga meer kunnen aanvoeren en wanneer zy eens zoodanig ondersteund wierden dat zy linie schepen en fregatten konden aankoopen, dan zoude geen Turksche vaartuig in die zeeën meer durven verschynen en de vestingen aan de zee gelegen zouden door eene blokkade kunnen uitgehongerd worden.

Zie hier een verslag der laatste zee gevechten uit de brieven van Constantinopel getrokken:

Na het zee gevecht naby Samos had een ander gevecht plaats den 10den Sept. by Stanchio, tusschen de Grieksche en de gekombineerde Turksche en Egyptische vloot; de Grieken verbrandden in hetzelve het schoone fregat Afrika, een korvet en twee brikken, en nomen 16 transportschepen; den volgenden dag viel er een gevecht voor by Patmos, in hetwelke de Grieken verbrandden twee fregatten en vier brikken; drie dagen naderhand verbrandden de Grieken in een gevecht drie fregatten en zy namen vier brikken en eenige transportschepen, waarna de kapitein Pacha eindelyk onder het geschut der Dardanellen geraakte, met zyn vlagge schip, een fregat en tien transportschepen. In een dezer gevechten viel hen in handen de beroemde Ismael Gibralter, kommandant van de vloot van Tripoli, en schoon broeder van den Pacha van Egypte; deze Pacha heeft reeds 200,000 pattienjes geboden voor zyn losgeld; doch de Grieken vragen niet minder dan acht fregatten. De Turksche keizer heeft vervolgens een firman uitgevaardigd, waarin hy zyn verlies geheel en al toeschryft aan de vrouwen, die door hare wulpsheid de toorn des Hemels over het ryk hebben berokkend. In hetzelve wordt gezegd, dat zy thans sluyers dragen van zulk ligte gaas dat zy daardoor de mannen kunnen zien; ook ligten zy die sluyers wel eens op, om verliefde blikken op hen te werpen; verders zoeken zy zich op te schikken met lintjes en strikken en borduursels, hetwelk alleen maar dient om de mannen te bekoren; vervolgens krygen alle Imans of priesters bevel om op de vrouwen te waken en te zorgen dat zy nedig gekleed gaan en de mannen niet meer in het gezigt zien.

Zulke krygskundige maatregels kunnen niet falen om een magtigen invloed op den volgenden veldtogt te hebben.

*** GETROUWD.—Op den 26sten dezer, de Heer P. Pietsz en Mejufvrouw W. L. Gravel.

By the arrival of the brig Fanny, capt. Baker, we received New York papers to the 30th Dec. which contains European intelligence to the end of November. We copied from them such extracts as we thought most interesting to our readers.

Capt. Baker has most politely favored us with an extract of his Logbook, which is as follow:

"On Monday the 17th inst. we saw a fleet of vessels, consisting in three large ships, three brigs and two schooners, supposed to be vessels of war, at the east end of Porto Rico, standing West. On Wednesday the 19th we saw several sails Spanish men of war laying in St. John's Porto Rico, which vessels we have seen going in that port in the morning of the same day, when we heard firing supposed to be salutes."

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, Dec. 24.

IMPORTANT FROM PERU.

The following letter from a correspondent of the editor of the Boston Centinel, dated Panama, October 20, communicates disastrous intelligence from the Patriots in Peru, for which previous *printed* accounts had left us quite unprepared, although the letters and verbal intelligence derived from American officers and merchantmen upon that station, have seldom been very encouraging.

"Panama, 20th Oct. 1824.

"Dear Sir—No doubt you have heard ere this of the dreadful battle which has been fought between the Spaniards and Colombian army, near Truxillo, on the 17th of last month; but I am happy to inform you that the result has not been near *so disastrous to the Colombians* as has been at first represented. The schooner Libertadore arrived yesterday from Guanchaco, by which we have received a few further details. It appears that certainly the action was most sanguinary; both Bolivar and Canterac commanded in person; and the Colombians no doubt would have gained the day, but for the treachery of one of their battalions, which in the hottest of the line *shamefully passed over to the enemy.* The space thus left open, was taken advantage of by the Spanish cavalry, who immediately charged, and made a dreadful havoc amongst the Colombians. But Bolivar in an instant rallied them and made good his retreat, keeping constantly the enemy in check. Never did the liberator display more firmness and heroism, nor did he ever expose himself so much. He had three horses killed under him, and was wounded by two balls, without loosing his sang froid. He had only with him six thousand men; and if the late reinforcements had joined him in time, the victory would have been his. The Spaniards had double the force and superior cavalry. They say Canterac is severely wounded; his loss must have been tremendous, for Bolivar had the command of the heights from whence he poured a destructive fire of artillery on the Spaniards, as they advanced. By the last accounts Bolivar had gone to Guayaquil to organize his reinforcements; Canterac had entered Colombia, but his victory will be of little profit to him, as the Colombians are every where in possession of the passes, and he cannot make use of his cavalry in the mountains. As soon as the troops lately sent from here arrive, Bolivar will be able to take the field again, and no doubt give a good account of the Spaniards.—I am grieved to say both generals Cardova and Miller are dead; they fell gloriously in the cause of liberty. Here we entertain no apprehensions.

"Yours, T. R."

It will be seen by the above, says the Editor of the Centinel, that Bolivar "had retreated to Guayaquil, about 330 miles north of Truxillo; and that the Spanish army had entered Colombia. It appears extraordinary, that Bolivar's force in the battle should not have exceeded 6000; at all our former accounts estimated it, at the lowest, at 12,000; and none made the Spanish army more than 8000 strong. The general Miller mentioned, is a very gallant officer, who had recently joined the Colombian army."

December 28.

From Russia.—Capt. Smith, arrived at Boston from Cronstadt, informs, that the emperor Alexander, had issued an order for the departure of all foreign missionaries from the Russian empire, and that many of them, with their families, had arrived at Cronstadt, and were embarking for England.

Hayti.—We have copied into our paper of to-day, from the "*National Government Journal,*" president Boyer's narrative of the negociations between the Haytien and French governments, for the formal recognition of Hayti. His confident appeal to the world for the justice of his cause, and the good faith of his proceedings, evince devoted patriotism and consciousness of rectitude.

The foundation of a negro republic in this hemisphere, is a phenomenon, alike interesting to the statesman and the philosopher. When the national assembly of France declared that "all men are born, and continue free an equal," its effect in producing the general insurrection of the slaves of St. Domingo, and the indiscriminate massacre that ensued, was not to have been anticipated. The "*Amis des Noirs,*" however amiable their philanthropy, or beautiful their theory, could not have desired the success of their principles at the price of this universal devastation. But the well-regulated government that has for some years subsisted, has transcended what the most ardent and zealous advocate of equal rights could have expected from a lawless and semi barbarous population. The union of the French and Spanish parts of the island, under the same laws and constitution, and the concentration of the separate powers exercised by Christophe and Petion, in the office of one president, favor the stability of the government. After having repelled the British invasions at an early period of its existence, and sustained exterminatory wars for a series of years, the republic conceives itself in its present flourishing condition, capable of resisting the aggressions of France.

The future relations of Hayti with other nations, is a problem yet to be solved. That there are too many difficulties, besides the pigment that darkens the complexion of her people, to anticipate her speedy recognition by France, may be inferred from the result of the late negociations. The pertinacity with which she resists every pretension of France to dominion over her, under any modification or species of sovereignty, would seem to have caused all present hope of her being acknowledged an independent nation, to be abandoned.—*Nat. Jour.*

Algiers, Sept. 18.—(*Extract of a private letter*)—[The last expedition of the English to Algiers not having been detailed in the English papers, we suppose a circumstantial account of it may not be unacceptable]—The English arrived off Algiers on July 10th, with one ship of 80 guns, five frigates, four bomb vessels, four cutters, two corvettes, two brigs, and two transports, besides a steam boat. On the 12th, the admiral anchored with four frigates almost within gun shot, and a cutter having approached too near and got becalmed, was attacked by all the Algerine gun boats, amounted to 33. The forts also fired upon her. A breeze having sprung up, the cutter made off, and the combat, which began at 6 o'clock was finished at 7. The English admiral's ship and the frigate fired on the gun boats. On the following day the admiral, with his squadron, weighed and stood off shore. After this the enthusiasm of the Algerines was very great.—The courage of the mob was inflamed by numerous absurd stories, and the Dey distributed considerable sums of money among his sailors who distinguished themselves. On July the 24th, the English returned, and anchored in line of battle, and every thing announced a serious attack. The Algerines were the first to begin firing, but they had hardly commenced, when to the astonishment of every body, the English admiral's ship hoisted a flag of truce. A frigate hoisted the same signal; but, in spite of these pacific demonstrations, the Algerines continued to fire from their forts and vessels.—A boat then left the admiral's ship, and the batteries having ceased firing by orders of the Dey, the harbour-master sent a boat to reconnoitre the English boat, which brought on shore a superior officer of the English squadron, appointed by the admiral, to make proposals to the Dey. The Dey immediately received him, and declared that admiral Neale made the same proposals as for the last time, and added, that if they were not accepted in two hours, he would attack the town. "Go and tell your admiral," replied the Dey, "that I have sworn by the living God, and by our religion, that as long as I live, the consul shall not put his foot in my dominions; tell him, moreover, that I have a watch in my hand, and if in two hours he does not commence firing, I will." Notwithstanding the arrogance of this reply, the negociations were continued, and the English consented to send another consul in the place of the one the Dey would not receive. The peace was signed on July 26, at ten o'clock. The forts saluted the squadron, and the admiral's ship returned the salute. There are different opinions here on the conduct of the English, but most of the Europeans suppose they intended rather to encourage than humiliate these barbarians. If this was their object, they have fully succeeded, for the government now threatens Sardinia and Holland, and is fitting out its vessels to send against the Spaniards.—*Paris Constitutional.*

Commodore Porter.—We have seen a letter, says the Richmond Whig, which states that commodore Porter is to be recalled from the command of the West India squadron (in consequence it is believed of his late questionable attack on a Spanish town) and that captain Warrington in the frigate Constellation is to proceed to take command of the station.

December 30.

Latest from Europe.—The packet ship Pacific, capt. Maxwell, (of the old line,) got up to town early yesterday morning. She left Liverpool on the 19th ult. and brought papers of that date, with corresponding dates from London, &c.

The British Parliament would not meet till the 24 of February.

The new Mexican loan of 3 200 000, was to be brought into market in February. About two millions of it is to be employed towards the formation of a navy for that republic.

A corps of 600 light infantry, has sailed for Cape Coast Castle.

London, Nov. 17.—The following is an extract of a private letter from Leghorn, dated the 1st inst.:—"There arrived to-day in our port a Russian vessel, which had left Constantinople twenty days back, the captain of which brought the following news to the office of

health:—On the 15th of October, whilst he was quitting the Dardanelles, he saw towards Tenedos, the fleets of Constantinople & Alexandria, which were endeavouring to enter the Dardanelles, but the wind was against them. The captain Pacha having attempted a second attack on Samos, failed, and was completely defeated, and was obliged to seek refuge with the remains of his fleet under the cannons of the fortresses of the Dardanelles."

A mail was received this morning from Turkey, and the letters fully confirm the deplorable state in which the captain Pacha returned to the Dardanelles, on the 8th of October, bringing with him only one frigate, much damaged, his own flag ship, and another smaller vessel, out of the powerful armament of nearly two hundred sail, with which, a few months previously, he had undertaken the vain labor of again subjecting Greece to the dominion of his imperial master. There is no example in the history of the world of a more perfect destruction having ever befallen the forces of an invader, than that which has attended the present attempt to subject the late christian provinces of the Turkish empire to their former state of degradation. The fate of the Egyptian fleet, of equal magnitude, has been in every respect as disastrous, and the great merit of the Greeks proves their power to defend their independence, and their title to rank high amongst the civilized nations of Europe. In Crete the barbarians have been butchering each other, and the consequence has been the expulsion of the Egyptians from that island. The particulars of the naval victories gained by the Greeks off Mytelene, betwixt the 5th and 8th of October, have not yet been received. The following is extracted from an interesting letter dated in Constantinople, on October 11:—

"Accounts have been received here of the defeat of the Turkish fleet by the Greeks, and it is said that the former lost five large ships, and that the captain Pacha has been obliged to run into the Dardanelles for safety.—It is true that he is there with only three vessels, of which one frigate arrived here yesterday. On Saturday the prizes taken at Ipsara arrived—a motley group of fishing boats. Lord Strangford leaves this to-day in the Malvina.

"Since writing the above, I hear that the Turks lost two frigates, four corvettes, and a great many transports, whilst the Greeks have lost 20 fire ships.

"We have had rather a large fire in Pera—It burnt only, however, about seventy houses.—It commenced in the house of a Dervish Abu to the tomb of Hale d'Effendi." &c. &c.

Thus, it appears, that this campaign has been more advantageous to the cause of christianity in the Levant than any of the previous ones, and it is probably the last which Turkey will undertake against the independence of modern Greece.

Paris, Nov. 15

GREECE.—*Syra, Oct. 5.—(Private Correspondence.)*—The first news of the battles which have taken place between the Greek and Turkish fleets in the neighborhood of Cos and of Patmos, were equally inaccurate and contradictory. The following is an accurate account of the principal circumstances:—

After some manœvres performed during the first days in Sept. by the two fleets, for the purpose of surprizing one another, and which were of no avail, the admiral Miaulis advanced on the 8th of that month against the enemy, to give them battle. On his part, the captain Pacha arranged in two lines the united Turkish and Egyptian fleets. They engaged in the Ceramic Gulf, between Cos and ancient Halicarnassus, and the struggle lasted most obstinately during almost the whole of the day. Towards evening the Greeks appeared to be breaking the lines of the enemy, and in the first confusion they fired an Egyptian frigate of 54 guns. The commander of this vessel, 50 Arabs, part of the regular Egyptian troops, and many European officers were made prisoners. The rest, to the number of 400 sailors and 350 more Arabs, fell a victim to the flames. The burning of the frigate was a signal for the general flight of the two Mussulman fleets. The Greeks in pursuing them burnt a brig with all its crew.

The Turks, sheltered under the cannon of Boudroun, did not venture to put to sea. On the 21st Sept., taking advantage of a strong southerly wind, they set sail for the Archipelago, followed by Miaulis; they were overtaken in the Icarian Sea. A new engagement took place between the Isles of Patmos and of Icarus; it lasted but two hours; the Greeks dismasted a brig, greatly injured a corvette, and drove another brig on shore. The Turks again took flight, and sought safety in the port of Mytylene. The Greek fleet cruised in the neighbourhood of this island, that they might cut off their retreat to the Dardanelles.

Constantinople, Oct 12.—The bishop op Philippolis, was excited yesterday. It is said twenty four other bishops are to be excited.

The report made officially by the Turkish ministry contains what follows:—

"The Greeks have burned 30 transports, 2 frigates, and 5 schooners, corvettes and brigs.

Ibrahim Pacha, whose losses have been considerable, has sailed for Candie.

Canaris has vowed, that if the South wind continued, he would go and burn Kosrew Pacha, even in the channel of the Dardanelles.

The Musselman in garrison at Candia have quarrelled and fought. The troops of the Sultan beat those of Mahomet Ali Pacha, and drove them out of the city. They are encamped on the plain.

Odessa, Oct. 15.—On the 5th of this month another glorious action took place, the particulars of which are not yet obtained, but it is understood was more successful than either of the preceding.' It may in fact be now said that the combined fleets of Turkey and Egypt are destroyed.

In this last battle, the Greeks took prisoner the celebrated Ismael Gibraltar, commander of the Tripolitan fleet, and the brother in law of the Pacha of Egypt. The Turks have offered 200,000 Spanish piastres for the ransom of Ismael Gibraltar, but admiral Miaulis has demanded eight frigates, and whatever be had under his command. The admiral continued to pursue the remainder of the two combined fleets, and has so harrassed them, that the captain Pacha has, with difficulty, reached the Dardanelles, with his own ship, one frigate, and 10 transports.

On land, the success of the Greeks has been equally brilliant. They have destroyed the Turkish army under Dervich Pacha, who escaped dangerously wounded, with only 800 men, leaving all his artillery, baggage, &c.

Spain.—It is said the French government has made the following propositions to Spain:—1. The cabinet of Madrid will recognize the capitulations made by generals Morillo, Ballesteros, and others, with the generals of the French army; 2. A complete and full act of amnesty be issued, which shall except only a very small number of persons to be therein specified by name; 3 A government upon representative forms be established. Upon these terms his M. C. Majesty offers to his Catholic majesty all the aid he may require. In case that these propositions be rejected, the French army will retire, leaving in Spain only garrisons of 10,000 men at Cadiz, 1,500 at St. Sebastian, 2,000 at Pampeluna, 2,000 at Figueras, and 2,000 at Seo d'Urgel; which garrisons will occupy the aforesaid places until Spain has reimbursed France the sum she is indebted to her for the maintenance of these troops, and the 34 millions of francs, which she previously advanced for the anterior expences of the occupation of Spain.

A London paper remarks that the above was considered only a threat, and it was not really intended that any of the French troops should be withdrawn. It was reported at Paris that the queen of Spain intended to proceed to Paris to reside.

Arrests in Spain continue without intermission, and many of the richest land proprietors and merchants, accused of freemasonry and other fancied delinquencies, have been incarcerated.

Portugal.—Paris, Nov. 13.—Our correspondent at Lisbon, under date of Oct. 27, writes—"The arrest of the queen, her imprisonment in the palace of Queluz, and the order given to the patriarch to leave Lisbon, which he did not obey, the arrest of a great number of persons of high rank, and other measures of severity, have not been sufficient to check our absolutists. They have just formed another conspiracy, which was to have broken out yesterday, and it is said the greater number of our regiments are implicated in it. Its object, like the former, appears to have been to murder the ministers, and make the king resign in favour of Don Miguel. The conspiracy was discovered by one of the initiated. A great number of gentlemen have in consequence been arrested, as well as monks, cures, and officers of all descriptions, who have all been lodged in fort St. George and the Tower of Belem, the most secure prisons of our country. The government is quite unable to convoke the Cortes, which it was expected was to assemble in Lisbon this present month.

REGLEMENT op het *gratis* procederen in regten, van arme en onvermogende lieden, Armen directien en Kerkbesturen der onderscheidene Godsdienstige gezindheden op Curaçao en onderhoorige eilanden.

Art. 1.

Arme of onvermogende lieden woonachtig op Curaçao, Bonaire en Aruba zullen kunnen worden toegelaten, om in civile regtszaken *gratis*, en zonder betaling van zegels, griffie, of expeditie kosten, judiciele boeten, salarissen van practizyns, deurwaarders of boden en andere dergelÿken, te worden bediend: en zulks zoo wel in de gevallen waarin zÿ als gedaagden of verweerders in twistgedingen worden ingewikkeld, als in die, waarin zÿ als eisschers of aanleggers vermeenen eenige vorderingen voor de respective regtbanken dezer kolonie te kunnen doen gelden.

Deze toelating is mede applicabel op de armen directien en op de kerkbesturen der respective Godsdienstige gezindheden op deze eilanden voor zoo ver dezelve de verweerende partÿ zÿn; zullende in cas van aanleggende partÿ geen admissie daartoe kunnen verleend worden, voor dat er van de autorisatie om de procedure aantegaan, door den Raad van Policie verleend, kome te blyken.

Art. 2.

Om deze toelating te bekomen zal men zich bÿ de Regtbank voor dewelke de zaak behoort geventileerd te worden, tot dat einde met een ongezegeld rekwest vervoegen, hetwelk aan den president behandigd door hem vooraf zal worden geviseerd, en daarna ingediend, en zullen de verzoeker of verzoekers bÿ dat verzoekschrift moeten voegen eene verklaring van hun onvermogen geteekend door twee leden van den Raad van Policie, zonder welke signature gezegd rekwest niet zal vermogen te worden aangenomen, of in deliberatie gelegd. De armbesturen zÿn onder deze mesure ten regarde dezer declaratie niet begrepen.

Art. 3.

Dit rekwest zal door de regtbank gesteld worden in handen van twee van derzelver leden als Commissarissen die partÿen kosteloos zullen oproepen, ten fine van accomodement, onderzoek als anderszins.

Indien een der partÿen niet mogt compareren, zal zulks echter niet beletten om naar bevind van zaken, op het rapport van Commissarissen het verzoek te accorderen of te verweigeren, zonder dat van deze uitspraak eenige reformatie of hooger beroep zal admissibel zÿn.

Art. 4.

De wederpartÿ opgeroepen en gecompareerd zÿnde, zal het verzoek van *Pro deo* admissie vermogen te wederspreken, op die gronden, en zulke motiven als hÿ vermeenen zal te behooren.

Bÿ toelating zal de regtbank, voor zoo veel de verzoeker denzelven niet kan bekomen, practizÿn benoemen en toevoegen.

Het Collegie van Commercie en *Zee* Zaken geen practizÿns admitterende, zal de toelating *Pro deo* voor zaken aldaar moetende beregt worden, slechts op het zegel, Griffie en Bodens kosten en dergelÿken toepasselÿk zyn.

Art. 5.

Van de verleende toelating om *gratis* of *Pro deo* te worden bediend, zal op de acten en documenten worden mentie gemaakt, en de gewone zegels, in debet genomen, om het bedrag naargaans in cas van condemnatie van partÿ advers in de kosten, van dezelve te kunnen verhalen, gelÿk ook de salarissen van de practizÿn *Pro deo*, de Griffie en deurwaarders of bodens kosten, mede daarvan zullen vermogen te worden gerecupereerd.

Art. 6.

Het accorderen van *gratis*, zal eindigen bÿ de sententie door de regtbank te wÿzen en in geval dat, in cas van succumbe de partÿ *pro deo* van dezelve zoude willen appelleeren, zal daartoe eene nieuwe toelating noodig zyn, welke door den Regter in appel zal kunnen toegestaan of verweigerd worden; zulks zal echter van geen applicatie zÿn ingeval van verzochte *reauditie*, van vonnissen door Raden Commissarissen gewezen voor den vollen Raad van Civile en Criminele Justitie, waarbÿ het *pro deo* zal blÿven voortduren.

Art. 7.

Dezelfde Cÿnosure als bÿ art. 2 bepaald is, zal moeten geobserveerd worden bÿ het indienen van petitien aan de onderscheidene autoriteiten binnen deze kolonie, vrÿ van zegel, hetwelk niet anders alzoo zal vermogen te geschieden, dan met een certificaat van onvermogen onder aan de petitie gesteld, door twee Leden van den Raad van Policie onderteekend.

Art. 8.

In zaken behoorende tot de cognitie van het Vrede-Geregt op Aruba, zal hetzelve, op de mondelinge voordragt van de partÿ, welke verlangd gratis bediend te worden, en op vertooning van een behoorlÿk bewÿs van hare armoede, omtrent het al, dan niet verleenen der toelating, dadelÿk beschikken zonder eenige verdere formaliteiten te hebben in acht te nemen. Het bewÿs van onvermogen tot de betaling van het zegel op rekwesten aan den Commandeur of aan het Vrede-Geregt, moet door de Magistraten, geteekend worden.

Aldus gearresteerd door Gouverneur en Raden van Policie, op Curaçao den 18den Januarÿ 1825.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zÿne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad op Curaçao, den 19den daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.